

creaturæ ad actiones turpes. Unde autem ex hoc infero Molinose, Deum hoc de facto Diabolo permittere ad elevandas Animas, ipsis nolentibus. Naturaliter posset Diabulus secreta cordium humanorum intelligere, nisi impediretur à Deo, in via Subitium: ergo de facto non impeditur? Falsa consequentia in ipsa Schola. Non Diabolo permittitur à Deo, quidquid ipse facere posset cum permissione Dei. De hoc infra.

Concludamus ergo, Deum in hac providentia non permittere, etiam obsessione concessa, Diabolum vim facere ad actus illicitos, maximè in personis sanctis, nec ut eas sanctas efficiat, assumendo linguam, vel manus earum, advertente ratione, ut ipsis nolentibus efficiant exterius opera prava. Quid autem Dominus Diabolo permittat, & in quibus personis? Dicemus in solutione argumentorum.

ARGUMENTA CONTRARIA.

Rom. 7. ver. 19. **A**rg. 1. ex Apostolo dicente: Non enim quod volo bonum hoc facio; sed quod nolo malum hoc ago. Si autem quod nolo, illud facio: jam non ego operor illud, sed quod habitat in me peccatum; sed hoc inducit Diaboli violentiam in malum, creatura nolente: ergo, &c. Resp. neg. min. quoniam solum loquitur Apostolus de vehementi inclinatione ad malum, &

motibus sui corporis indeliberatis, juxta illud: *Sentio aliam legem in membris meis contrariam legem mentis meæ, &c.* Vide S. Bernard. in Edit. noviss. lib. 3. Serm. 81. pag. 132. col. 2. Non ergo loquitur Paulus de violentiis turpibus Diaboli, ut voluit Hæresiarcha Molinos in propositione 45. damnata.

Arg. 2. S. Job blasphemavit; sed Textus Sacer asseverat, quod non peccavit Job labiis suis: ergo signum est, quod blasphemiam illius ex violentia Diaboli processerunt. Resp. propositionem argumenti esse ab Ecclesia damnatam, ut liquet in propositione 44. infelicis Michaëlis de Molinos.

Arg. 3. Per violentiam Dæmonis agebat Job pollutiones propriis manibus, eo ipso tempore, quo mundas ad Deum habebat preces: ergo, &c. Resp. hanc propositionem blasphemiam fuisse pariter errorem ipsius Hæretici Molinos, ut patet in ejus propositione 49. damnata, ubi scandalosa temeritate voluit exponere, cap. 16. S. Job.

Arg. 5. Si propter aliquam rationem non permetteret Deus Diabolo facere tales violentias in creatura, maximè quia propter eas tolleretur creaturæ libertatem; sed hoc est falsum: ergo, &c. Prob. min. Violentia corporis exterior non tollit libertatem mentis, & voluntatis ad sensum, ut ex se liquet: ergo, &c. Resp. neg. majorem; quia non

S. Ber.
Serm.
81.

Job. 1.
v. 21.

Job. 1.
v. 16.

Inf. ad
argu.
22.

non est propter id solum, sed propter quinquaginta rationes superius oblatas.

Arg. 5. Innegabiles absolute sunt nonnullæ violentiæ Diaboli, ejusque arreptiones violentæ contra voluntatem creaturæ: ergo, &c. Prob. ant. ex Abulense in 8. Mat. Matth. c. 8. q. 113. Resp. esse innegabiles Diaboli violentias, & arreptiones ad actus ex se non peccaminosos, aut ex lege prohibitos. Instabis. Etiam constat de Diaboli violentiis ad actus ex se peccaminosos, aut lege prohibitos: ergo, &c. Prob. ant. Prohibitum est occidere homines; sed obsessi, Matth. 8. v. 28. sævi erant nimis, & Diabolus Asmodæus occidit viros Saræ, ut legimus in Libro Tobie; ergo, &c. Resp. pariter hujusmodi violentias esse nonnumquam Diabolo permittas, ut etiam constat ex Matth. 8. v. 29. Verum istæ permissiones datæ Diabolo valde distant à permissionibus, de quibus loquitur in præsentibus, nimirum de violentiis Diaboli ad actus pravos, mediis manibus, & membris ipsius creaturæ, cum advertentia ipsius creaturæ, & non turbata ejus ratione, ad majorem ipsius Animæ perfectionem, & mysticam purgationem sensus, &c.

Replicabis. Etiam constat de Diaboli violentiis ad actus pravos manibus, & membris ipsius creaturæ: ergo, &c. Prob. antec. ex Marc. 1. vers. 26. ubi dicitur: *Et discerpens eum* (id est hominem)

spiritus immundus, exiit in eo. Et cap. 9. vers. 25. dicitur: *Et multum discerpens eum, exiit ab eo, id est ab homine; discerpere est manibus propriis se lædere agitatione, & violentia Diaboli, & hi actus ex se sunt mali: ergo, &c.* Resp. nihil argumentum concludere, quoniam nec de violentiis impuris agitur in eo, nec advertente ratione nec in persona sancta ad majorem creaturæ perfectionem, & purgationem passivam sensus, &c.

Iterum replicabis. In eodem Marc. cap. 1. Marc. v. 23. spiritus ille vocatur immundus; sed constat, ei fuisse permittas violentias ad actus pravos: ergo etiam ad actus immundos, & turpes. Resp. ex Sacro Textu non constare, talem Diabolum immundum fecisse violentias impuras, turpes, & inhonestas manibus creaturæ, ipsa creatura nolente, & advertente.

Arg. 6. Majus peccatum est peccatum blasphemiam, quam peccatum turpitudinis, & inhonestatis; sed Diabolo permittitur, quod violentet linguam creaturæ ad proferendas blasphemias, ipsa creatura nolente, & advertente: ergo pariter Diabolo permittitur, quod violentet manus creaturæ ad tactus impudicos, ipsa creatura nolente, & advertente. Resp. r. data minori, neg. conseq. & parit. quoniam creatura non est sic inclinata ad blasphemias, sicut ad turpitudines, & impudicitias, quia potius blasphemias abhorret.

Marc.
ibid.

Inf. ad
argu.
43.

Confirm. hæc argumenti solutio ex recepta Theologia docente, hunc actum: *Si non esset peccatum, comederem carnes in die veneris*, non esse peccaminosum: hunc verò actum: *Si non esset peccatum, fornicarer cum Berta*, esse peccaminosum, quoniam in rebus veneris pronissima est nostra mortalitatis infirmitas, & delectatio proveniens ex tali actu est mortalis: ergo non valet argumentum de violentiis ad blasphemias (permisso quod dentur in personis Sanctis tales violentiæ) ad violentias in rebus veneris.

Lay.
Sum.
Mor.
2. par.
sup. 6.
Præsept.

S. Gre. Idipsum roboratur ex S. Gregorio Papa, dicente: *Nos cum tentamur, plerumque in delectationem, aut etiam in consensum labimur*. Nota causalem, quia de carnis peccato propagati, in nobis ipsis etiam gerimus, unde certamina toleramus: ergo valdè diversæ sunt in nobis tentationes carnis ab illis tentationibus.

Resp. 2. Permissiones Diabolo concessas esse in duplici differentia, alias in pœnam peccati, & castigationem creaturæ, sive in remedium, & curationem alicujus peccati ipsius creaturæ: alias autem ad exercitium virtutis, & ad majorem Animæ perfectionem, transformationem, &c. De primis non loquimur. De secundis autem loquendo, negamus totum argumentum, quoniam durissimum sit intelligere, & credere, Deum permittere, creaturam dilectam, & sanctam, ipsa nolente,

blasphemare, fornicari, &c. Et horreo dicere, hæc pati, fore media, ut creatura sanctior fiat. Deus quidem in animabus castis, puris & virtuosis, non permittit similes obscœnas violentias; nec locum præbet Diabolo, ut ita dominetur earum corporibus.

Arg. 7. Ex Aug. dicente: *Peccatum non est motus sentire, sed motibus consentire*: ergo sola violentia corporalis in quacumque materia peccati, dummodo voluntas non consentiat, non est peccatum, quin potius meritum: ergo in violentiis Diaboli, etiam impuris, dummodo voluntas creaturæ non consentiat, non peccat creatura, quin potius adauget meritum.

Resp. Ex Ang. D. super illud Ephes. 5. *Nemo vos seducat inanius verbis*, ubi ait: *Ut homines possent libere frui concupiscentiis, cogitaverunt invenire rationes, quod fornicationes, & hujusmodi venerea non essent peccata: ideo dicit inanius verbis*. Et Seraph. Doct. Bonavent. lib. 2. de Profectu Religios. cap. 75. dicit: *De his verò qui aliquando dulcedinem spirituales sentiunt, & continuo etiam carnalis delectationis pruritu illecti fedantur, ipsis invitis; nescio quid dicam, nisi quod potius eligo illis carere floribus, quos de luti sordibus legere deberem*. Hæc notabis, ut scientiam Sanctorum potius eligas.

Arg. 8. Ex S. Antonio Abbate, de quo dicit Ecclesia, quod innumera-

D. Aug.
gust.

Ang.
Doct.

Seraph.
Bona.

S. Ant.
Abba.
lect. 50.

rabi-

rabiles Diaboli artes nocendi noverat. Hic enim expertus Diaboli tentationes, defensa vitæ arreptitium, & dixit fratribus suis: *Nolite alienam culpam juveni misero adscribere: furor iste obsidentis est non obsessi*: ergo violentia Diaboli in obsesso non est tribuenda creaturæ, sed Diabolo. Resp. concedendo totum; nihil autem concludit de violentiis, de quibus est quæstio; præterquam quod non constat violentiam Diaboli promissam non fuisse in castigationem, sive remedium alicujus occulti peccati.

Arg. 9. In historiis fidedignis legimus, mulieres virtuosas fuisse à Dæmonibus incubis oppressas, ipsis non consentientibus, & absque offuscatione mentis: ergo &c. Prob. ant. ex Surio in Vita B. Catharinæ Virginis, filiaæ Santæ Birgittæ, die 12. Martii, ubi dicit: *Fœminam virtuosam Neapolitanam à Dæmone fuisse cognitam turpiter*. Et Delrius, lib. Disquis. Magic. q. 11. adducit ex Niderio casum de Virgine honesta violentè, & contra suam voluntatem à Dæmone oppressa. Item, in Hist. Cister. sive in Lib. Cister. in Vit. B. Ascelinæ legimus consimile: ergo, &c.

Sur. &
alli.

Resp. Ex Magna. August. lib. 1. de Civit. Dei, cap. 28. per tot. ubi super casum, quod hostes militares oppresserant violentè nonnullas virgines castas, & virtuosas, ipsis non consentientibus, dicit: *Incomprehensibilia sunt judicia Dei. Forsan ipsæ superbia laborabant, & tumebant, &c.* Ex quo videtur, has

Divinas permissiones ad id tendere, ut majora mala vitentur, aut occultum malum curetur. Hoc maxime nota. Aliud est, Deum permittere Diabolo hujusmodi violentias in castigationem, & Remedium, aliud autem valdè diversum est, eas permittere ad exercitium altissimæ perfectionis, nimirum, ad transformationem, & unionem mysticam Animæ cum Deo.

Replicabis. Tales violentiæ Moli. Diaboli solum occasionalitè con- ubi su-
ducunt ad exercitium altissimæ præ.
perfectionis, scilicet, ad humiliationem, transformationem, &c. sed in hoc sensu nullum ex eis sequitur inconveniens: ergo, &c. Prob. min. Quia occasionalitè ex permissione peccati sequitur humiliatio creaturæ, & ejus vera conversio, nullum sequitur inconveniens ex permissione peccati; sed ex permissione talium violentiarum sequitur humiliatio magna creaturæ, & quod ferventius tendat in Deum, & hoc absque peccato; quoniam sine consensu non est peccatum: ergo, &c.

Resp. quod hæc instantia nostrum confirmat intentum. Nam sicut permissio peccati conducit occasionalitè ad conversionem, & curationem peccatoris, j. xta illud Sancti Hieronymi: *Morbis occultæ superbiæ curatur permissione turpitudinis manifestæ*: sic Divina permissio de talibus Diaboli violentiis supponit Animam inquinatam. Quare non quia Anima proficit, quin potius quia deficit, per-

S. Hier.
apud
Lob.

Mm 4

mit-

mittit Deus Diabolo nonnulla ex iis, quæ supradicta sunt. Et violentiæ Diaboli turpes, si dantur, non sunt in creaturis perfectis, sed infectis; non quia proficit creatura, se quia deficit.

Arg. 10. Divisio obsessionis in eam, quæ fit ex maleficio, & in eam quæ datur à Deo in exercitium, communissima est; sed non aliter benè intelligi potest, nisi dicatur, obsessionem per exercitium conducere ad majorem Animæ perfectionem, transformationem, & unionem mysticam: ergo, &c. Resp. neg. min. quoniam lato modo, etiam quæ dantur ad curationem Animæ infectæ, dicuntur obsessiones ad exercitium, quatenus non procedunt ex maleficio & ordinantur in remedium Animæ. Vel dicendum, obsessiones (*seclusis violentiis ad opera ex se mala, & prohibita*) quæ ad errorem, & corporis tormentum ordinantur à Deo, esse per exercitium majoris perfectionis. Hujusmodi obsessionibus exercitantur sæpè numerò Santi Dei.

Arg. 11. Ex Aponte, sup. cap. 8. Matth. digress. 2. ubi refert de quadam Anima perfecta, quæ Dominum interrogavit, cur tot obsessiones his temporibus apparerent? Cui, ait, respondit Dominus: *Filla, in primitiva Ecclesia multas mihi lucratus sum Animas per martyrium, sed totidem amisi in animabus eas martyrizantium: Nunc autem volo Animas salvas facere, & Tyrannos non amittere; idè, licen-*

tiam do Dæmonio, ut eas torquenda martyres faciant: ergo permissio data est Diabolo ad violentias supra relatas, quibus Animæ cruciantur.

Resp. 1. Revelationem allatam non esse certam. Resp. 2. Revelatione concessa, non loqui de obsessionibus, & arreptionibus, quibus per diaboli violentiam opera fiunt mala, & prohibita. De his loquitur propositio damnata 43. Molinosi. Resp. 3. loqui de obsessionibus, quibus patientes creaturæ torquentur in corpore, apparitionibus horrendis, & conquassationibus Tyrannicis. Resp. 4. Etiam intelligi posse de obsessionibus, quibus per vehementissimas tentationes torquentur Animæ fideles, de quibus ait Sanctus Ambrosius: *Non enim idè laudabilis virginitas, quia in martyribus reperitur; sed quia ipsa martyres faciat.*

Valdè nota, quod novissimè diebus istis expurgatus est Aponte à Sacro, & Supremo Hispaniarum Fidei Tribunali.

Arg. 12. Ex Revelationibus Sanctæ Birgitæ, lib. 1. cap. 4. ibi: *Alii qui imputant mihi, &c.* Et cap. 23. ibi: *Alterius corpus vexabat Diabolus, &c.* Et cap. 36. ibi: *Tres sunt status hominum, &c.* quibus in locis apertè dicitur, nonnullas Personas sanctas involuntariis pollutionibus torqueri, & exerceri, Diabolo suggerente; imò, & humores corporis commovente: ergo Diaboli violentiæ, etiam ad turpia,

S. Ambros. lib. 1. de Virgini.

S. Bir. lib. 1.

locum habent ad purgationem mysticam.

Inf. ad argu. 43. Resp. 1. quod in nulla ex citatis Revelationibus, quas ad litteram vidi, loquitur de violentiis Diaboli ad actus ex se malos, & turpes. Resp. 2. motiones humorum in corporibus humanis non esse computandas inter violentias turpes, de quibus loquimur, etiam si pollutiones involuntariæ sequantur ex eis cum ingenti Animarum Sanctarum mortificatione, & tormento; quoniam revera tales humorum motiones non nimis excedunt regularem Diaboli tentandi modum, mediis alliciendi, & suasionibus absque violentia manuum, aut membrorum corporis.

S. Bir. lib. 1. cap. 4. Ut autem constet, quantum istæ Divinæ Revelationes Sanctæ Birgitæ distent à turpibus Diaboli violentiis in Animabus Sanctis, videantur lib. 1. cap. 4. post med. ubi ait Dominus: *Atqui imputant mihi falsam culpam, qui dicunt, quod illi qui mihi serviunt ex nimia devotione, dicuntur insanire, & habere Dæmonium. Ipsi similem me faciunt homini qui castam habens uxorem, & in virum suum benè confidentem supponit eam adulteram. Nunc nota. Talis ergo essem (dicit Dominus) si hominem justum, habentem ad me charitatis animum, dimitterem Dæmoni tradi. Paulò post loquitur de Diabolo, qui accipit potestatem super carnem bonorum hominum, nihil autem dicit de violentiis turpibus.*

Arg. 13. Ex S. Cathrina Senen- se Epist. 61. ad Monachum Carthusianum Gorgonensem, ubi ait: *Ex propria voluntate nascitur culpa, & propria voluntas occiditur ab obedientia. Undè quamvis caro Diaboli suggestionibus effraenetur motibus inordinatis, dummodo voluntas non consentiat non peccat, quin potius adauget meritum, & perfectionem, juxta resistentiæ gradum: ergo Diaboli violentiæ turpes, non consentiente creatura, adaugent perfectionem, & elevent ad transformationem, &c.*

Resp. nihil argumentum concludere, quoniam Sancta Catharina loquitur de motibus carnis inordinatis, qui naturalitè ex carne, vel ex Diabolo procedunt modo regulari, non autem de violentiis turpibus, & obscœnis, manibus propriis.

Arg. 14. Ex Chrysof. Henriq. S. Joa. tom. 1. Lib. Cister. lib. 1. dist. 3. Chry. cap. 28. & 29. ubi de duabus feminis virtuosis refert, fuisse violentè oppressas à Dæmone: ergo Deus Diabolo permittit, quod violentias turpes inferat, &c. Resp. sicut ad arg. 9. Historiis consimilibus pleni sunt libri. Apud ipsum Henriq. loco citato satis indicatur eadem solutio in illis verbis: *Occulto Dei judicio cœpit ab impudico Dæmone vexari: quæ verba consonant cum illis Magni Augustini in casu simili, juxta solut. ad arg. 9.*

Arg. 15. Ex duobus agentibus, uno pravo, & malitioso, al-

S. Cath. Senens.

S. Joa. Chry.

tero iusto, & virtuoso, malum factum non est tribuendum iusto, sed pravo; sed ad malum factum à creatura virtuosa sunt duo agentes, scilicet Diabolus, & creatura: ergo si de iusto desiderio creaturæ nobis constat, quid quid in ea malum videatur, non est tribuendum creaturæ, sed Diabolo.

Cast. Confirm. arg. ex Decreto Supremæ Inquisitionis apud Farinacium, ubi præcipitur, ne recipiatur testimonium ab Energumenis: ergo signum est, quod obsessorum dicta, & facta tribuuntur Diabolo, & non creaturæ. Undè pariter deduces, operationes obsessorum, non cadere sub humano iudicio, nec pertinere ad Sacrum Tribunal Sanctæ Inquisitionis.

Resp. quod si malum videtur in creatura (etiam virtuosa) non est Diabolo tribuendum, sed creaturæ, dum positivè non constat à Diabolo fuisse factum. Ad quod notabis, quod obsessio, & violentia Diaboli difficillimè probatur; nam ex signis innumeris tria principalitèr convincunt, scilicet, *vires supra naturam, loqui linguam ignotam, & occulta propagare.*

Dicendum ergo, omnia delicta, & crimina, quæ videntur fieri à creatura, esse creaturæ tribuenda, & punienda, nisi aliàs positivè probetur à violentia Diaboli processisse. *Hoc est maxime notandum.* Et onus probandi, non à

Hæc notab.

creatura, sed à Diabolo processisse, non incumbit Iudici, sed ipsi creaturæ, vel ejus Advocato. Quantum verò difficultis appareat positiva obsessio, & violentiæ Diaboli probatio, satis videbitur apud eruditum Doctorem Franciscum Bayle, actualem Cathedralicum Medicum Tolosæ Gallicæ, tom. Opusculorum, Tolosæ impresso anno 1701. Opusc. 7. cujus titulus est: *Informatio circa quasdam mulieres, quæ à Dæmone credebantur obsessæ: & omnibus rite pensatis, decisum est, nullatenus esse probatum, vel incantationem, vel possessionem, vel obsessioem Diaboli reperi in eis.*

Hoc insuper contrariorum argumentum, quod sæpe sæpius ab eis audivi repetitum, retorquetur sic. Ex duobus agentibus, uno pravo, & altero iusto, malum factum non est tribuendum per vos iusto, sed pravo: ergo ex duobus agentibus, uno pravo, & altero iusto, bonum factum non est tribuendum pravo, sed iusto: ergo bona opera creaturæ infectæ, quæ est prava non sunt tribuenda ipsi creaturæ, sed totalitèr tribuenda sunt Divinæ Gratiæ, quæ est bona; sed hic est error Calvinistarum dicentium, voluntatem humanam nihil omninò agere in operibus bonis, & solum passivè se habere, quod anathematizat Tridentinum Concilium Sess. 6. Can. 4. ergo, &c.

Eodem modo posset argumentum

Bayle
Opus.
cit. 7.
à fol.
379.

Mun.
de Gr.
dise 5.
sect. 3.
n. 37.

Trid.
Sess. 6.
Can. 4

tum retorqueri, tribuendo Angelo bono omni creaturæ opera bona, & non ipsi creaturæ. Si enim opera mala tribuuntur Diabolo, cur opera bona non possent Angelo sancto conscribi? Si Diabolus violentiam infert ad malum, cur non Angelus bonus ad bonum? Sed ex hoc novus error sequeretur, ut ex se liquet, dum hæc opera bona tribuerentur creaturæ, & omnia in mundo confunderentur: ergo, &c.

Vid. Ad confirmationem argumenti, respondeo pro nunc, Decretum Supremi Senatus Fidei (salva semper ipsius Sacri Tribunalis expositione) intelligi debere de illis Energumenis permanentibus, qui regularitèr turbati sunt, & verè comprobatum est existere Diabolum in eis, saltem per unum ex tribus signis supernaturalibus nuper relatis in responsione ad hoc argumentum. Non autem videtur intelligendum Decretum de illis obsessis, qui solum opinativè tales existimantur, regularitèrque sunt liberi, & solum quando malè operantur, judicantur obsessi, contemunt Prælatos, perturbant pacem, verbis offendunt, & factis turpitudines efficiunt, & hæc, & alia pejora, vel æquè mala, quæ videntur in eis, non repugnant à malitia, vel à passione inordinata procedere, consequenterque non convincunt obsessioem in subiecto, neque probant à violentia Diaboli provenire.

Ad illationem ex argumenti confirmatione deductam, nimirum, operationes obsessorum non cadere sub humano iudicio respondeo esse falsam. 1. Quoniam de facto Sanctus Pontifex Innocentius Undecimus judicavit propositionem 41. Molinosi, quæ loquitur de operationibus obsessorum. 2. Quoniam Sanctum Inquisitionis Tribunal, si opus in exteriori est contra fidem, iudicat de illo, & creaturæ tribuit tale opus, usquedum aperitèr probetur positivè, non fuisse factum à creatura, sed à Diabolo. 3. Quoniam neque in Confessione Sacramentali possemus credere quæ talis creatura constitetur; eo quod Diabolus posset in ea dissimulatè loqui. Nonnulli Directores credere volunt omnia, quæ dicit obsessus, vel obsessæ, & nolunt à Sacro Tribunali credi, imò neque examinari. Caveant à propositione 68. Molinosi. *Vid. solut. ad argum. 38.*

Arg. 16. Damnata Molinosi propositio 41. dicit: Deus permittit, & vult, quod Dæmon inferat violentiam corporibus obsessorum, faciatque illos patrare actus carnales, &c. sed damnatio talis propositionis subsistit, licet exponamus, solum esse damnatum quod *Deus vult*, & non esse damnatum quod *Deus permittit*: ergo, &c. **Resp.** utrumque reperiri in propositione damnata, & quod *Deus permittit* Diabolo tales violentias obscenas facere in per-

Moli.
prop.
68.

Moli.
prop.
41. &
seq.

personis Sanctis; & etiam quod *Deus vult*: & utrumque mihi videtur esse damnatum, salva semper expositione ipsius Sanctæ Sedis, ejusque Tribunalium. Permissiones hujusmodi solùm opinor esse concessas, prout dicitur in solut. ad arg. 19. Verba in dubio sunt intelligenda simpliciter, & non secundum quid, prout asserit Barbosa, tract. var. Axiom. 218. num. 23.

Moli. Arg. 17. Valdè sunt diversæ propositiones damnatæ Molinosi à propositionibus quinque suprâ relatis: ergo, &c. Prob. ant. Infelix Hæresiarcha Molinos adstruebat violentias turpes suarum propositionum, etiam in non arreptiis: deinde nullam postulabat resistantiam in creaturis patientibus; sed hæc non afferuntur in aliis quinque propositionibus, de quibus agimus: ergo valdè diversæ sunt. Resp. in assignatis conditionibus differre, in aliis autem conditionibus convenire. Implicantiam posuit Molinosus adstruendo simul in obfesso violentiam manuum à Diabolo, & carentiam arreptionis, ut jam supra notavimus.

Præterea, si solum prohiberentur obscenæ Diaboli violentiæ, quatenus ab humana voluntate non repellantur in eo quod resistere valet creatura, nihil damnetur, quod antea sæpè sæpius non erat damnatum; siquidem non resistere tentationi, peccatum erat ver. 7. *Semper: Resistite Diabolo, & fugiet*

d vobis, ait Jacobus. Aliquid ergo præter hoc, est in propositione damnatam.

Arg. 18. Ex Cardin. Tolet, in Comment. ad cap. 4. Lucæ, ubi ait: Solent etiam Dæmones intrantes in humana corpora, eorum membris (etiam invitis ipsis hominibus) abuti ad operandum: undè actiones tales non ipsis hominibus, sed Dæmonibus, quibus agitantur, adscribuntur: ergo Diaboli violentiæ ad actiones pravæ innegabiles sunt.

Resp. nihil argumentum probare, quoniam absolutè non negamus Diaboli violentias, sed eas, de quibus loquantur relatæ quinque propositiones in concreto.

Arg. 19. Ex S. Joanne Chrysostomo, in tribus Libris de Providentia, quos scripsit ut solaretur Stagyrium Monachum Sanctum, & obfessum ubi ait: *Dæmones vexant sanctiores homines aliquando, quos dum peccatis volutarentur, nulla adversitas molestavit*: ergo, &c. Resp. intelligi de vexationibus pœnalibus, quibus exercitantur Animæ justæ.

Arg. 20. ex Cassiano Collat 28 ubi ait, Deum permittere obfessiones, ut humiliantur, & purgentur Animæ Santæ: ergo, &c. Res. Similiter, sicut ad arg. 19. Sic etiam videtur exponendus Abbas Tritemius in qq. lib. 8. quæst. 5. cit. à Torreblanca in Pract. lur. fol. 312. cap. 4. num. 32. ubi tenet Deum permittere obfessiones in virtuosis, ad majus bonum, &

Card.
Tole-
to in
Luc.

S. Jo.
Chry-
sol-
de
Prov.

Cas. in
Coll.

me-

meritum eorum. Idem docent P. Tyreus, tract. de Dæmon. 2. p. cap. 32. num. 89. & R. Raphaël de la Torre 2. 2. q. 90. d. 21. n. 8. & Sylvester lib. 2. Mor. cap. 8. punct. 5. dicentes, Deum permittere obfessiones, ut homines justos exerceat, atque probet, & ita aliis sint exemplum patientiæ, humilitatis, &c.

P. Mar. Arg. 21. ex P. Mortino del Rio; lib. 2. Disquis. Magie. quæst. 24. ubi ait: Potest Dæmon, si Deus non prohibet, in actum aliquem impellere hominem, qui ex suo genere, si adesset consensus liber, peccatum foret: ergo, &c. Resp. totum esse verum. Restat autem probandum, Deum non prohibere, vel Deum Diabolo permittere tales violentias in Animabus Sanctis, pro ut in concreto relato quinque propositionum asseveratur.

Ann. Bene. Arg. 22. ex Annalibus Benedictinis, à Doct. Petro de Ciria conscriptis, ubi in Vita Sanctæ Adelaydæ, quæ, (ut ibi dicitur) fuit Uxor Imperatoris Henrici Quarti, refertur, consentiente Viro suo turpiter fuisse cognitam, & oppressam à multis hominibus, ipsa renuente: & his non obstantibus, Summum Pontificem Urbanum Secundum decrevisse in Concilio Placentino, Sanctam Adelaydam non peccasse, &c. ergo alienum non est à pietate Divina, tales violentias turpes permittere Deum in Personis justis, & sanctis.

Confirm. Argum. ex ipsis Annalibus in vita Sanctæ Margaritæ Virginis, & Martyris, Provinciæ Bravantiæ, die 2. Septembris, ubi dicitur, fuisse turpiter violatam, & crudeliter à Tyranis ipsis violatoribus occisam: ergo relatæ Dei permissiones ad violentias turpes, innegabiles etiam redduntur in Personis sanctis.

Ad arg. resp. 1. Henricum Quartum non regnasse tempore Urbani Secundi, nec tempore Concilii Placentini. Quoniam Urbanus Secundus Pontificatum gessit ab anno 1088. usque ad annum 1099. & anno 1095. celebratum est Concilium Placentinum: Henricus autem Quartus cœpit imperare ab anno 1106. Undè post mortem Urbani secundi transferunt quindecim anni, & post Concilium Placentinum fluxerunt octo, antequam Henricus Quartus acciperet Imperium, ut testatur in Annalibus Ecclesiasticis Cardin. Baronius.

Imperatrix insuper Adelayda, quæ aliis Praxedes nominatur ab aliis, non fuit Uxor Henrici Quarti, sed Henrici Tertii, ut expressè tenet ipse Baronius, ad annum 1093 ubi refert injurias Imperatrici factas ab iniquo marito: & ann. 1094. refert accessum ipsius Imperatricis ad Synodum Constantiensem: & ann. 1095. ad Synodum Placentinum, ubi peccatum suum Imperatrix spontè, & publicè confiteri non erubuit, ait, Baronius, undè, & de penitentia

Ex eis
Ann.

Conc.
Place.

Baro.
ad an.
1093.

in-

injungenda Pontifex cum Sancta Synodo illam clementer absolvit, quoniam invitam pertulisse pro certo cognoverit. Regina vero ingressa Monasterium, facta est Abbatissa, ut quidam dicunt. Vid. Baron. ad ann. 1093. tom. 11. pag. 641. lit. B. & C. & 644. lit. E & 653. lit. E.

Vit
Adel.

Nunc igitur Historia Adelaydæ sic reperta, respondemus in primis, numquam Adelaydam à Baronio vocari Sanctam in his quæ legimus, nec eam invenimus ab Ecclesia canonizatam, nec in Romano Martyrologio nominatam. Verum nec ob id negamus, potuisse Sanctam esse, quoniam etsi peccasset potuit agere poenitentiam, & sanctam usque ad finem ducere vitam.

Suprà
Rat. 3.

Resp. 2. ad arg. concessis omnibus, nimirum, esse Sanctam, & turpes pertulisse violentias: magnum vero fore discrimen inter permissiones Dei concessas hominibus viatoribus, & concedendas Dæmonibus, ut suprà notavimus in solutione ad instantiam, & confirmationem instantiæ contra rationem primam: ubi distinguimus inter violentiam illatam à Diabolo, & ab homine, quoniam homo totaliter liber est ad quæcumque velit, Diabolus autem ligatus est, ut ait Augustinus suprà relatus in ratione tertia.

Ad idem me legisse recordor, quod licet Altissimus liberaverit ab incendio, feris, aliisque immanibus tormentis nonnullos in-

signes Christi Martyres, non tamen liberavit eos ab ictu gladii Tyranni percipientis eos, ne jura violaret integræ libertatis humanæ moventis gladium. In permissionibus vero Diabolo concessis, ligatam novimus ipsius Diaboli potentiam, ut legimus in Breviario Romano, die 26. Septembris, Diabolum dixisse Sancto Cypriano, primum Mago, postea Martyre: *Nullam sibi artem processuram adversus eos, qui verè Christum colerent*: ergo Diabolo non permittitur contra Personas sanctas, quidquid ipse vellet, & facere posset cum permissione Divina.

Ad confirm. arg. resp. similiter neg. paritatem de permissionibus Dei cum hominibus viatoribus, ad permissiones ipsius Dei cum Diabolo ligato, qui certè omnia confunderet, & immensa mala faceret, si aliàs daretur ei facere quæcumque vellet: *Nisi Diabolus potestate mea refrenaretur* (ait Dominus S. Birgittæ) *etiam movere posset montes*. Non est super terram potestas, quæ comparetur ei. Ipse est Rex super omnes filios superbiæ: & superbia ejus ascendit semper.

Arg. 23. ex M. Joanne à Sancto Thoma, in exposit. Doctrinæ Christianæ, 2. part. 6. præcepto, ubi quærit: An peccatum sit, violentè opprimi à Dæmone? Ad quod respondet negativè, si omnimoda violentia exequatur: ergo tenet, Deum permittere tales impuras

Brev.
Rom.
die 26
Sept.

S. Bir.
lib. 1.
t. 60.
Job 41
v. 24.

M. à S.
Tho.

violentias, resistente, & non consentiente creatura: ergo & in personis Sanctis, & perfectis. Resp. sicut ad arg. 9.

M. Lũ
bier,
suprà
p. 34.
Inno-
cent.

Arg. 24. ex M. Raymundo Lumbier, super dup. an licitum sit abortum procurare? Consultationem, & dictamen affert hominum Theologorum, qui super Moniali Serva Dei violentè à Dæmone oppressa, prægnata videbatur, juxta Phisicorum judicium: ergo, &c. Respond. nihil hæc, & similia probare. Primò, propter solut ad arg. 9. Secundò, quoniam regularitèr omnia hæc in imaginatione contingunt, & solum apparenter videntur, ut infra dicemus.

S. Hie. Arg. 25. ex Vita S. Hilarionis, de S. à Sancto Hieronymo scripta, & à Hilar. Thyrazo citata, 2. part. de Dæmone, cap. 29. num. 9. ubi ait, in ea referri verba, & actiones turpes ancillæ eujusdam virtuosæ, per violentiam Diaboli agitæ: & interrogante Diabolum Sancto: *Quare ausus es ingredi puellam Dei*: Respondit: *Ut servarem eam Virginem* ergo violentiæ turpes Dæmonis profunt Animabus Sanctis.

Resp. Tyræum nihil in loco citato dicere de allata Virginis historia. Verum desiderio inveniendi veritatem legi Vitam Sancti Hilarionis à Sancto Hieronymo scriptam, & historiam inveni toti Cælo contrariam. In primis nihil in ea de actionibus, nec de verbis turpibus refertur. Dein-

de nec ancilla virtuosa nominatur, quinimò amore eujusdam juvenis capta. Tertio, verum est, quod cum Sanctus Hilarion interrogaret Diabolum: *Dico, quare ausus es ingredi puellam Dei*? Respondit Diabolus. *Ut servarem eam Virginem*. At Hilarion dixit: *Tu servares, proditor castitatis? Cur non potius in eum, qui te mittebat es ingresus*? Et Diabolus respondit: *Ut quid intrarem in eum, qui habebat collegam meum, amoris Dæmonem*? Est statim sequitur in Historia: *Noluit autem Sanctus antequam purgaret Virginem, signa jubere perquiri: ne aut solitis incantationibus recessisse Dæmon videretur: & reddita sanitate, increpuit Virginem, cur fecisse talia, per quæ Dæmon intrare potuisset in eam.*

Hoc argumentum in facie mihi visum est magni ponderis, si verum foret quidquid dicitur in eo; idèdque non quievi, usquedum in Sancto Hieronymo legi veritatem Historiæ, si arguenti contrariam, sicut visum est. Sæpè idipsam mihi contingit in hac subiecta materia, dum argumenta contrariorum eviscerare laboro. Videatur S. Hieronymus in editione Colonia Agrippinæ, anno 1618. tom. 1. in Vita Sancti Hilarionis, pag. 94. col. 2. circa finem, & col. sequent.

Arg. 26. Ex Cardin. Tolet. in cap. 4. Lucæ annot. 54. dicente: *Dæmon intra hominum corpora existens, sua virtute ea movet, &*

Vit. S.
Hilar.

S. Hie.
in edi.
Colo.

Card.
Tolet.
in Luc.

corum membrâ, ut dicit Augustinus, lib. de Civ. Dei cap. 4. & lib. de Ecclesiasticis dogmatibus, cap. 82. multa autem facit erga talia corpora, sæpè lingua utitur ad dicendum multa, & maledicendum: sæpè etiam membris genitalibus abutitur ad actus obscenos, aliaque similia facit, etiam invitis hominibus quos vexat: ergo, &c.

S. August. lib. 19. de Civ. vit.

Resp. id verè reperiri apud Tolet. cit. falsum tamen est apud S. Augustinum inveniri locis citatis. Vidi quidem oculis meis Toleti doctrinam, & ea quæ dicit S. Augustinus legi de verbo ad verbum: & valdè miror, quod ad tales spurcicias citetur tam magnus Ecclesiæ Doctor. lib. 19. de Civit. Dei, cap. 4. de miseris agit vitæ mortalis, & ait: *Quid dicam de his, qui Dæmonum patiuntur incurfus? Ubi habent absconditum, vel obrutam intelligentiam suam quando secundum suam voluntatem, & Anima eorum, & corpore malignus utitur spiritus? Vide quantum hoc distet à verbis argumenti, & à fine illius.*

Idem Magn. August. lib. de Ecclesiasticis dogmatibus, cap. 82. interrogat: Dæmones quomodo occupent homines? Et respondet in corpore: *Dæmones per energiam operationem, non credimus substantialitèr illabi Animæ, sed applicatione, & opressione uniri. Illabi autem menti, illi soli possibile est, qui creavit. Vide quantum hoc differat à doctrina in argumento relata.*

S. August. de Ecles. dog.

Arg. 27. Ex ipso Cardin. Tolet. in cap. 11. Lucæ annot. 59. ubi clarius explicat vexationem Dæmonis per exercitium, ibi: *Altero modo corporalitèr tantum, &c.* quia non semper, qui sic Dæmone vexantur, in peccato sunt, ut probat Augustinus, lib. 21. de Civit. Dei, cap. 14. lib. 22. cap. 22. ergo, &c.

Tolet. in 11. Luc.

Resp. similiter, nihil Sanctum Augustinum dicere in locis citatis, quod profit arguentibus. Certè dum Augustinum audio nominatum in favorem oppositæ sententiæ, sisto gradum, & transire non audeo, usquedum, quæ dixit, oculis meis recognoscam. Lib. 21. de Civit. Dei, cap. 14 agit de pœnis temporalibus istius vitæ mortalis, & inquit: *Nonnulli etiam incurfus spirituum malignorum aliquando patiuntur. Hoc verum est. Et lib. 22. cap. 22. de miseris, quibus humanum genus obnoxium est, circa medium ait: Contra millefermes Dæmonum incurfus: quis innocentia sua fudit, quandoquidem ne quis fideret, etiam parvulos baptizatos, quibus certè nihil est innocentius, aliquando sic vexant, &c.* Videatur in utroque loco Sanctissimus Doctor, & nihil in eis de violentiis turpibus invenietur, sed de vexationibus corporalibus, de quibus suprâ diximus in solut. ad arg. 9. & 10.

S. August. l. 21. de Civit. Dei.

Arg. 28. ex Cassiano, collat. 7. in cap. 27. ubi refert, obsessionem Coll. Abbatis Moyfis, quem vocat *Virum incomparabilem, & ait, obsessio-*

tionem pertulisse, ad purgationem spiritualem: ergo, &c. Resp. obsessionem fuisse solum pœnalem, & vexationem corpoream tormentorum in corpore sine violentiis turpibus, de quibus est disputatio nostra, nam de alia non dubitamus. Videatur sol. ad arg. 20.

Men. Arg. 29. ex Menochio, part. 3. cap. 67. ex Malleo malef. & aliis, quos citat Gastaldus, tom. 3. de Potest. Ang. dist. 7. p. 1. quæst. unic. & art. 6. ubi resolvit, certam esse materiam obsessionum, ibi: *Sit 1. Conclusio: Aliquando quis possidetur à Dæmone pro majori suo merito.* Et hoc probat ex Dialogis S. Severi, & Gersonis, tract. de error. circa artem magicam, exemplo cæci nati, Joan. 9. & confirmat Melleus. ex Angel. Doct. & Augustino, lib. 21. de Civitate Dei, cap. 28. & S. Hieronymo, in Epist. ad Paulum de dormitione Cœlesti, & ex Vita S. Palladii, S. Partemii, & aliis Historiis Ecclesiasticis, ut homines justi exerceantur: ergo, &c.

S. Hier. in Ep.

Resp. sicut ad arg. 20. & 28. Si autem Gastaldus, vel alii dixerint amplius, corrigendi videntur cum damnatis Molinosi propositionibus, ut infrâ dicemus. Sanctus Augustinus in lib. 21. de Civit. Dei, non habet nisi 27. capita juxta editionem Parisiensem anno 1613. quam præ oculis habeo.

Arg. 30. ex Gastaldo, tom. 3. de Potest. Angelica, dist. 7. ubi ait, Cardinalem Toletum resolvere, multoties Dæmoniacos cogi ad

Inf. ad argu. 44.

Gastaldo arg.

fornicationem, motis à Dæmone instrumentis, & applicatis, sicut dicit Augustinus, lib. 15. de Civit. Dei, cap. 24. ergo, &c. Resp. S. Augustinum, lib. 15. de Civit. Dei, cap. 24. quod brevissimum est, nihil dicere de tali violentia diabolica, imò ibi nec verbum loqui de Diabolo. Circa Gastaldum, & Toletum, videantur solutiones antecedentium argumentorum.

Arg. 31. Ex Cardin. Lauræa, Card. in Opusc. 6. cap. 5. ubi ait, partem sensitivam hominis purgari Dæmonis persecutione, ibi: *Est adeò vehemens, ac periculosa hæc purgatio, ut plures incipientes ab incepto deficiant, putantes se in suorum defectuum pœnam à Deo esse derelictos: ergo, &c.* Resp. non loqui de violentiis Diaboli, de quibus disputamus, sed de aliis innumeris Dæmonum persecutionibus, & hoc ita certum est; quod cum ego legerem præcitatum Opusculum cum reflexione circa subjectam violentiarum Diaboli materiam, nec verbum inveni ad contrarium fulcimentum.

Arg. 32. ex B. Joan. à Cruc. B. Joâ. lib. 1. Noctis obscuræ, ubi ait, quod à Cru. ad mysticam sensus purgationem, datur hominibus spiritus blasphemix, lascivix, & scrupulorum: ergo, &c. Resp. non loqui de operibus malis, sed de tentationibus, & spiritibus malis tentantibus ad opera mala, quod longè distat à violentiis.

Arg. 33. ex Illustrissimo Angelo

Na gelo